

ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ - ਸੰਖਿਆ ਛੇ

ਯਹੋਇਆਕੀਮ

Jeff Pippenger

2023-12-01

ਦਾਨੀਏਲ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀਆਂ ਪੁਸਤਕਾਂ ਇੱਕੋ ਹੀ ਪੁਸਤਕ ਹਨ, ਉਸੇ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਜਿਸ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਬਾਈਬਲ ਇੱਕ ਪੁਸਤਕ ਹੈ, ਜੋ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਅਤੇ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਤੋਂ ਬਣੀ ਹੈ।

“ਯਿਸੂ ਦੇ ਜੀਵਨ, ਮੌਤ ਅਤੇ ਪੁਨਰੁੱਠਾਨ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ, ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਵਿੱਚ ਸਮਾਈ ਹੋਈ ਸਾਕਸ਼ੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਮਸੀਹ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਵਿੱਚ ਉਤਨੀ ਹੀ ਸਪਸ਼ਟਤਾ ਨਾਲ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿੰਨੀ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿੱਚ। ਇੱਕ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਮੁਕਤਿਦਾਤਾ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਜਦਕਿ ਦੂਜਾ ਉਸ ਮੁਕਤਿਦਾਤਾ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਨਬੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਦੱਸੇ ਗਏ ਢੰਗ ਅਨੁਸਾਰ ਆ ਚੁੱਕਿਆ ਹੈ। ਮੁਕਤੀ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਦੀ ਕਦਰ ਕਰਨ ਲਈ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੇ ਸ਼ਾਸਤਰ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਣਾ ਅਤਿ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਨਬੂਵਤੀ ਅਤੀਤ ਤੋਂ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਮਹਿਮਾਮਈ ਜੋਤ ਹੀ ਮਸੀਹ ਦੇ ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੀਆਂ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਸਪਸ਼ਟਤਾ ਅਤੇ ਸੋਭਾ ਨਾਲ ਉਜਾਗਰ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਦੇ ਅਚੰਭੇ ਉਸ ਦੀ ਦਿਵਯਤਾ ਦਾ ਪ੍ਰਮਾਣ ਹਨ; ਪਰ ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਬਲਵਾਨ ਪ੍ਰਮਾਣ ਕਿ ਉਹ ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਮੁਕਤਿਦਾਤਾ ਹੈ, ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੀਆਂ ਨਬੂਵਤਾਂ ਨੂੰ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਨਾਲ ਮਿਲਾ ਕੇ ਵੇਖਣ ਵਿੱਚ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਯਹੂਦੀਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ‘ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰੋ; ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਅਨੰਤ ਜੀਵਨ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਹੀ ਹਨ ਜੋ ਮੇਰੀ ਗਵਾਹੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।’ ਉਸ ਸਮੇਂ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੇ ਸ਼ਾਸਤਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਸ਼ਾਸਤਰ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਇਸ ਲਈ ਮੁਕਤਿਦਾਤਾ ਦਾ ਇਹ ਹੁਕਮ ਸਪਸ਼ਟ ਹੈ।” Spirit of Prophecy, volume 3, 211.

ਮਸੀਹ ਕੌਣ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਕੀ ਹੈ—ਇਸ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਪ੍ਰਬਲ ਪ੍ਰਮਾਣ ਉਸ ਵੇਲੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੀਆਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾਨੀਏਲ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਦੇ ਆਪਸੀ ਸੰਬੰਧ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੈ।

“ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਵਿੱਚ ਬਾਈਬਲ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਪੁਸਤਕਾਂ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਸਮਾਪਤ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦਾ ਪੂਰਕ ਹੈ। ਇੱਕ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਹੈ; ਦੂਜੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨਾ ਹੈ।” Acts of the Apostles, 585.

“Complement” ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਸੰਪੂਰਨਤਾ ਤੱਕ ਲਿਆਉਣਾ। ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੀਆਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਮਸੀਹ ਦੀ “ਦਿਵਯਤਾ” ਦਾ “ਸਭ ਤੋਂ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ” “ਪਰਮਾਣ” ਸੀ। ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀਆਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਦੀ ਦਿਵਯਤਾ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸਬੂਤ ਉਹਨਾਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਦਾਨੀਏਲ ਦੀਆਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਅਨਮੋਹਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਦ ਉਹ ਸੰਪੂਰਨਤਾ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾਈਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ।

“ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਇੱਕ ਮੋਹਰਬੰਦ ਪੁਸਤਕ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਇੱਕ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਹੋਈ ਪੁਸਤਕ ਵੀ ਹੈ। ਇਹ ਅਦਭੁਤ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਲੇਖਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਧਰਤੀ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਘਟਣੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਦੀਆਂ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹਨ, ਰਹੱਸਮਈ ਅਤੇ ਅਸਪਸ਼ਟ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਉਸੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਲੜੀ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਦਾਨੀਏਲ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਕੁਝ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਇਆ ਹੈ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਹੱਤਵ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਭੂ ਉਹ ਗੱਲਾਂ ਨਹੀਂ ਦੁਹਰਾਉਂਦਾ ਜੋ ਕੋਈ ਵੱਡੇ ਪਰਿਣਾਮ ਵਾਲੀਆਂ ਨਾ ਹੋਣ।” Manuscript Releases, volume 9, 8.

ਯਹੂਦਾਹ ਦੇ ਰਾਜਾ ਯਹੋਯਾਕੀਮ ਦੇ ਰਾਜ ਦੇ ਤੀਜੇ ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਬਾਬਲ ਦਾ ਰਾਜਾ ਨਬੂਕਦਨੇਜ਼ਰ ਯਹੂਜ਼ਲਮ ਉੱਤੇ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਦਾ ਘੇਰਾ ਪਾ ਲਿਆ। ਦਾਨੀਏਲ 1:1.

ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਆਯਤ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਠੀਕ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ-ਸੰਬੰਧੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੀ ਅਪਾਰ ਧਨ-ਸੰਪਦਾ ਨਿਹਿਤ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਪਣਾ ਵਿਚਾਰ ਯਹੋਯਾਕੀਮ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਾਂਗੇ।

ਯਹੂਦਾ ਦੇ ਆਖਰੀ ਤਿੰਨ ਰਾਜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਯਹੋਯਾਕੀਮ ਪਹਿਲਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਉਹ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਯਹੋਯਾਕੀਨ, ਜੋ ਯਕੋਨਯਾਹ ਜਾਂ ਕੋਨਯਾਹ ਦੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਵੀ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਦੂਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਯਹੋਯਾਕੀਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਿਦਕੀਆ ਆਇਆ, ਜੋ ਯਹੂਦਾ ਦੇ ਆਖਰੀ ਤਿੰਨ ਰਾਜਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਅੰਤਿਮ ਸੀ। ਸਿਦਕੀਆ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਕਈ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਗਵਾਹੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਯਹੋਯਾਕੀਮ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਮਾਣਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦਾਨੀਏਲ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਅਧਿਆਇ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਆਇਤ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਵਾ ਰਹੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਤੱਥ ਇੱਕ ਲੰਗਰ ਹੈ ਜੋ ਪਹਿਲੇ ਅਧਿਆਇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਦੇ ਚੌਦਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਵਜੋਂ ਸਮਝਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਦੂਜਾ ਇਤਿਹਾਸ-ਵਿਤਾਂਤ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਾਂਗੇ।

ਅਤੇ ਜਿਹੜੇ ਤਲਵਾਰ ਤੋਂ ਬਚ ਨਿਕਲੇ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਬਾਬਲ ਵਿੱਚ ਬੰਦੀ ਕਰਕੇ ਲੈ ਗਿਆ; ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਦੇ ਸੇਵਕ ਰਹੇ, ਜਦ ਤੱਕ ਫ਼ਾਰਸ ਦੇ ਰਾਜ ਦਾ ਰਾਜਕਾਲ ਨਾ ਆ ਗਿਆ; ਤਾਂ ਜੋ ਯਿਰਮਿਯਾਹ ਦੇ ਮੂੰਹ ਰਾਹੀਂ ਯਹੋਵਾਹ ਦਾ ਬਚਨ ਪੂਰਾ ਹੋਵੇ, ਜਦ ਤੱਕ ਦੇਸ਼ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਬਤਾਂ ਦਾ ਆਨੰਦ ਨਾ ਮਾਣ ਲਿਆ; ਕਿਉਂਕਿ ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਉਹ ਉਜਾੜ ਪਿਆ ਰਿਹਾ, ਉਹ ਸਬਤ ਮਨਾਉਂਦਾ ਰਿਹਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਸੱਤਰ ਸਾਲ ਪੂਰੇ ਹੋਣ। 2 ਇਤਿਹਾਸ 36:20, 21.

ਲੇਵੀਆਂ ਪੱਚੀ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤੀ ਅਨੁਸਾਰ ਜੇ ਸੱਬਤਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਆਨੰਦ ਧਰਤੀ ਲੈ ਸਕੇ, ਇਸ ਲਈ ਬਾਬਲ ਵਿੱਚ ਸੱਤਰ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਬੰਦੀਵਾਸਤਾ ਹੋਈ। ਸੱਬਤਾਂ ਦੇ ਸੱਤਰ ਸਾਲ ਚਾਰ ਸੌ ਨੌਂਬੇ ਸਾਲ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੌਰਾਨ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਇਸਰਾਏਲ ਨੇ ਲੇਵੀਆਂ ਪੱਚੀ ਦੀ ਹਿਦਾਇਤ ਦੀ ਅਣਦੇਖੀ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਚਾਰ ਸੌ ਨੌਂਬੇ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਬਗ਼ਾਵਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੱਤਰ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਬੰਦੀਵਾਸਤਾ ਆਈ। ਉਹਨਾਂ ਚਾਰ ਸੌ ਨੌਂਬੇ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਉੱਤੇ, ਨਬੂਕਦਨੋੱਸਰ ਦੁਆਰਾ ਤਿੰਨ ਰਾਜੇ ਅਧੀਨਤਾ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦੇ ਜਾਣਗੇ।

ਬੰਦੀਵਾਸ ਦੇ ਸੱਤਰ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਕੁਰਸ ਨੂੰ ਉਠਾਇਆ, ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਤਿੰਨ ਰਾਜਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਹਿਲਾ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਸਰਾਏਲ ਵਾਪਸ ਆ ਕੇ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਨੂੰ ਮੁੜ ਬਣਾਉਣ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਰਤਖ਼ਸ਼ਤਾ ਉਹਨਾਂ ਤਿੰਨ ਰਾਜਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਤੀਜਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ 457 ਈਸਾ ਪੂਰਵ ਵਿੱਚ ਤੀਜਾ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ। ਤੀਜੇ ਹੁਕਮ ਨੇ ਦਾਨੀਏਲ ਅਧਿਆਇ ਅੱਠ, ਆਇਤ ਚੌਦਾਂ ਦੇ ਦੋ ਹਜ਼ਾਰ ਤਿੰਨ ਸੌ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਆਰੰਭ ਕੀਤਾ। 1798 ਵਿੱਚ, ਕ੍ਰੋਧ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਅੰਤ ਸਮਾਪਤ ਹੋਇਆ, ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੀ ਮੁਹਰ ਖੋਲ੍ਹੀ ਗਈ ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਦੂਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਹਿਲਾ ਆ ਪਹੁੰਚਿਆ। ਤੀਜਾ ਦੂਤ 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਨੂੰ ਆ ਪਹੁੰਚਿਆ।

ਯਹੂਦਾ ਦੇ ਆਖਰੀ ਤਿੰਨੋਂ ਰਾਜੇ ਨੇਬੂਕਦਨੋੱਸਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਏ, ਅਤੇ ਯਹੋਯਾਕੀਮ ਦੀ ਬੰਦੀਵਾਈ ਤੋਂ ਸੱਤਰ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ। ਇਹ ਬਾਬਲ ਦੇ ਨਾਸ ਹੋਣ ਤੱਕ ਜਾਰੀ ਰਹੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਸੈਨਾਪਤੀ (ਕੋਰਸ) ਨੇ, ਜਿਸ ਨੇ ਬਾਬਲ ਨੂੰ ਨਾਸ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜੋ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੀ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਰਾਜਾ ਬਣਿਆ, ਤਿੰਨ ਹੁਕਮਨਾਮਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਹਿਲਾ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ। ਤੀਸਰੇ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਨਾਲ ਸ਼ਾਮਾਂ ਅਤੇ ਸਵੇਰਾਂ ਦੀ ਉਹ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਜੋ ਤਿੰਨ ਦੂਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਤੀਸਰੇ ਦੇ ਆਗਮਨ ਨਾਲ ਸਮਾਪਤ ਹੋਈ। ਮਸੀਹ ਸਦਾ ਅੰਤ ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਨਾਲ ਜੋੜਦਾ ਹੈ।

ਸੱਤਰ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਉੱਤੇ ਨਬੂਕਦਨੋੱਸਰ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਹਮਲੇ ਨਾਲ ਹੋਈ। ਸੱਤਰ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਅੰਤ ਬਾਬਲ ਦੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਨਾਲ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਹੋਇਆ। ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦਾ ਅੰਤਿਮ ਅਤੇ ਸੰਪੂਰਨ ਵਿਨਾਸ਼ ਉਹਨਾਂ ਤਿੰਨ ਰਾਜਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਤੀਸਰੇ ਦੇ ਸਮੇਂ ਆਇਆ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਉੱਤੇ ਨਬੂਕਦਨੋੱਸਰ ਨੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਕ੍ਰਮਵਾਰ ਹੋਇਆ। ਆਖਰੀ ਤਿੰਨ ਰਾਜੇ ਇੱਕ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਚਿੰਨ੍ਹ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਸਭ ਉੱਤੇ ਨਬੂਕਦਨੋੱਸਰ ਨੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਤਿੰਨ ਫਰਮਾਨਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਰੂਪ ਧਾਰਿਆ ਜੋ ਸਭ ਮਿਲ ਕੇ ਇੱਕ ਹੀ ਚਿੰਨ੍ਹ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੇਈਂ ਸੌ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਤੇ ਤਿੰਨ ਦੂਤ ਸਨ।

“ਅਜ਼ਰਾ ਦੇ ਸੱਤਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਉਹ ਹੁਕਮਨਾਮਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਆਯਤਾਂ 12-26। ਆਪਣੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪੂਰਨ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇਹ ਫਾਰਸ ਦੇ ਰਾਜਾ ਅਰਤਖ਼ਸ਼ਸਤਾ ਵੱਲੋਂ 457 ਈਸਾ-ਪੂਰਵ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਅਜ਼ਰਾ 6:14 ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਯਹੂਸ਼ਲਮ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਘਰ ‘ਕੁਰਸ਼, ਦਾਰਿਯਾਵੇਸ਼ ਅਤੇ ਫਾਰਸ ਦੇ ਰਾਜਾ ਅਰਤਖ਼ਸ਼ਸਤਾ ਦੇ ਹੁਕਮ [ਰਾਸ਼ੀਆ: “ਫਰਮਾਨ”] ਅਨੁਸਾਰ’ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਰਾਜਿਆਂ ਨੇ, ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕਰਨ, ਉਸ ਦੀ ਦੁਬਾਰਾ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪੂਰਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਸੰਪੂਰਨਤਾ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਜੋ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਅਨੁਸਾਰ 2300 ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਨੂੰ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੀ ਸੀ। 457 ਈਸਾ-ਪੂਰਵ ਨੂੰ, ਅਰਥਾਤ ਉਹ ਸਮਾਂ ਜਦੋਂ ਹੁਕਮਨਾਮਾ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ, ਉਸ ਆਗਿਆ ਦੀ ਤਾਰੀਖ ਮੰਨਦੇ ਹੋਏ, ਸੱਤਰ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਸੰਬੰਧੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਹਰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਦਿੱਸੀ।” The Great Controversy, 326.

ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਪੂਰਨਤਾ ਲਈ ਉਹ ਤਿੰਨ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਅਤਿਅਵਸ਼ਕ ਸਨ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਪਸੀ ਸੰਬੰਧ ਨੂੰ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਦਿਆਂ, ਇਬਰਾਨੀ ਸ਼ਬਦ “ਸੱਚ” ਦੀਆਂ ਵਿਆਕਰਣਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪਛਾਣਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲੇ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਨੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕੀਤੀ, ਦੂਜੇ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਨੇ ਪੁਨਰ-ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਤੀਜੇ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਨੇ “ਸੱਤਰ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਸੰਬੰਧੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਹਰ ਇਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ” ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ। ਇਬਰਾਨੀ ਸ਼ਬਦ “ਸੱਚ” ਇਬਰਾਨੀ ਵਰਣਮਾਲਾ ਦੇ ਪਹਿਲੇ, ਤੇਰ੍ਹਵੇਂ ਅਤੇ ਆਖਰੀ ਅੱਖਰਾਂ ਦੇ ਸੰਯੋਗ ਨਾਲ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਨੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕੀਤੀ, ਦੂਜੇ ਨੇ ਪੁਨਰ-ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਆਖਰੀ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਨੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ। ਉਹਨਾਂ ਤਿੰਨ ਹੁਕਮਨਾਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਲਫਾ ਅਤੇ ਓਮੇਗਾ ਦੀ ਮੋਹਰ ਮੌਜੂਦ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਬਾਬਲ ਦੀ ਕੈਦ ਦੀ ਸੱਤਰ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਅੰਤ ਤੇ ਪੂਰੇ ਹੋਏ, ਭਾਵੇਂ ਤੀਜਾ ਹੁਕਮਨਾਮਾ ਸੱਤਰ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਜਾਣ ਤੋਂ ਕਾਫ਼ੀ ਬਾਅਦ ਆਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਤਿੰਨ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਕ੍ਰਮਿਕ ਸਨ, ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਤਿੰਨ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਸਨ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਇੱਕ ਹੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਪ੍ਰਤੀਕ ਸਨ।

ਪਹਿਲਾ ਦੂਤ 1798 ਵਿੱਚ ਆਇਆ, ਦੂਜਾ ਦੂਤ 1844 ਦੀ ਬਸੰਤ ਰੁੱਤ ਵਿੱਚ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਤੀਜਾ ਦੂਤ 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਨੂੰ ਆਇਆ। ਉਹ ਤਿੰਨੋਂ ਦੂਤ ਇੱਕ ਹੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹਨ, ਜੋ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਅਧਿਆਇ ਚੌਦਾਂ ਦੀ ਸਦੀਵੀ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦੇ ਹਨ।

“ਪਹਿਲਾ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਸੰਦੇਸ਼ 1843 ਅਤੇ 1844 ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਤੀਸਰੇ ਦੇ ਐਲਾਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹਾਂ; ਪਰ ਇਹ ਤਿੰਨੋਂ ਹੀ ਸੰਦੇਸ਼ ਅਜੇ ਵੀ ਪ੍ਰਚਾਰਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਵੀ, ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ ਹੀ, ਇਹ ਅਤਿਅੰਤ ਅਵਸ਼ਯਕ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਸੁਣਾਏ ਜਾਣ ਜੋ ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਕਲਮ ਅਤੇ ਵਾਣੀ ਦੁਆਰਾ ਅਸੀਂ ਇਸ ਐਲਾਨ ਨੂੰ ਗੂੰਜਾਉਣਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕ੍ਰਮ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਨੂੰ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਤੀਸਰੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਤੱਕ ਲਿਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਪਹਿਲੇ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਤੀਜਾ ਹੋ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਅਸੀਂ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨਾਂ ਅਤੇ ਉਪਦੇਸ਼ਾਂ ਰਾਹੀਂ ਦੇਣੇ ਹਨ, ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਲੜੀ ਵਿੱਚ ਉਹ ਗੱਲਾਂ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਜੋ ਹੋ ਚੁੱਕੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਜੋ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਹਨ।” Selected Messages, book 2, 104, 105.

ਯਹੂਦਾ ਦੇ ਆਖਰੀ ਤਿੰਨ ਰਾਜੇ ਇੱਕ ਹੀ ਪ੍ਰਤੀਕ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਭ ਬਾਬਲ ਦੇ ਰਾਜੇ ਦੁਆਰਾ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪੱਧਰਾਂ ਤੱਕ ਅਧੀਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਯਹੂਦਾ ਦੇ ਆਖਰੀ ਤਿੰਨ ਰਾਜੇ, ਤਿੰਨ ਫਰਮਾਨ ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਦੂਤ, ਭਾਵੇਂ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ ਤੇ ਤਿੰਨ ਹਨ, ਤੋਂ ਭੀ ਇੱਕ ਹੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਪ੍ਰਤੀਕ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਹਨ।

ਆਖਰੀ ਤਿੰਨ ਰਾਜੇ ਸੱਤਰ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਬੰਧਵਾਈ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਆਰੰਭ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਪਿਛੋਕੜ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਉਸ ਆਰੰਭ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜੋ ਸੱਤਰ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਬੰਧਵਾਈ ਦੇ ਅੰਤ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਬੰਧਵਾਈ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਤਿੰਨ ਰਾਜਿਆਂ ਦੀ ਕ੍ਰਮਵੱਧ ਅਧੀਨਤਾ ਨਾਲ ਹੋਈ, ਜਿਸ ਦਾ ਅੰਤ ਰਾਜ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਦੇ ਨਾਸ ਨਾਲ ਹੋਇਆ। ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦਾ ਅੰਤ ਬਾਬਲ ਦੀ ਕੌਮ ਅਤੇ ਰਾਜਧਾਨੀ ਦੇ ਨਾਸ ਨੂੰ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਤਿੰਨ ਕ੍ਰਮਵੱਧ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਆਗਮਨ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਤੇਈਂ ਸੌ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦਾ ਆਰੰਭ ਤਿੰਨ ਕ੍ਰਮਵੱਧ ਹੁਕਮਾਂ ਨਾਲ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਤੇਈਂ ਸੌ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਅੰਤ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਤਿੰਨ ਕ੍ਰਮਵੱਧ ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਤਿੰਨ ਦੂਤਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਤਿੰਨ ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਦਾ ਪੂਰਵ-ਰੂਪ ਤਿੰਨ ਰਾਜਿਆਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਤਿੰਨ ਕ੍ਰਮਵੱਧ ਰਾਜ-ਆਗਿਆਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨ ਰਾਜਿਆਂ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ-ਆਪਣੀਆਂ ਤਿੰਨ ਰਾਜ-ਆਗਿਆਵਾਂ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪੂਰਵ-ਰੂਪ ਤਿੰਨ ਕ੍ਰਮਵੱਧ ਰਾਜਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਇੱਕ ਨੇ ਨਬੁਕਦਨੱਸਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਬਗਾਵਤ ਦਾ ਆਪਣਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਬਗਾਵਤ ਦੇ ਤਿੰਨ ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਨੇ ਤਿੰਨ ਰਾਜ-ਆਗਿਆਵਾਂ ਦਾ ਪੂਰਵ-ਰੂਪ ਦਰਸਾਇਆ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਵਾਰੀ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਦਾ ਪੂਰਵ-ਰੂਪ ਦਰਸਾਇਆ। ਇੱਕ ਸੱਤਰ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਆਪਣੀ ਵਾਰੀ ਵਿੱਚ ਤੇਈ ਸੌ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਨਾਲ ਸਮਾਪਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜੋ 1844 ਵਿੱਚ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਆਗਮਨ 'ਤੇ ਸਮਾਪਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਸੱਤਰ ਸਾਲ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੌਰਾਨ ਦੇਸ਼ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਬਤ ਮਾਣਣਾ ਸੀ, 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਤੋਂ ਅਲੱਗ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ।

ਯਹੋਯਾਕੀਮ ਕੁਰੁਸ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਚੌਦਹਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੀ ਵੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਅਗੇ, ਯਹੂਦਾ ਦੇ ਆਖਰੀ ਤਿੰਨ ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਤਿੰਨ ਗਵਾਹ, ਤਿੰਨ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਦੂਤਾਂ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼, ਯਹੋਯਾਕੀਮ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕ ਬਾਰੇ ਸਟੀਕ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਤਿੰਨ ਦੂਤਾਂ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਸੰਬੰਧੀ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਦੁਆਰਾ ਬਹੁਤ ਹੀ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਚਿੰਨ੍ਹਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਤਿੰਨੋਂ ਸੰਦੇਸ਼ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਇਤਿਹਾਸਕ ਆਗਮਨ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਇਤਿਹਾਸਕ ਸ਼ਕਤੀਕਰਨ।

ਪਹਿਲਾ ਦੂਤ 1798 ਵਿੱਚ ਆਇਆ, ਅਤੇ 11 ਅਗਸਤ, 1840 ਨੂੰ ਉਸ ਨੂੰ ਦਿਨ-ਲਈ-ਸਾਲ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ।

“1840 ਦੇ ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਇਕ ਹੋਰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪੁਰਤੀ ਨੇ ਵਿਸ਼ਾਲ ਰੁਚੀ ਜਗਾਈ। ਇਸ ਤੋਂ ਦੋ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਦੂਜੇ ਆਗਮਨ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਗਵਾਈਕਾਰੀ ਸੇਵਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ, ਜੋਸਾਇਆ ਲਿਚ ਨੇ, ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ 9 ਦੀ ਇਕ ਵਿਆਖਿਆ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ ਔਟੋਮਨ ਸਾਮਰਾਜ ਦੇ ਪਤਨ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਸ ਦੀਆਂ ਗਿਣਤੀਆਂ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਹ ਸ਼ਕਤੀ ਉਲਟ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ... 11 ਅਗਸਤ, 1840 ਨੂੰ, ਜਦੋਂ ਕਾਂਸਟੈਂਟੀਨੋਪਲ ਵਿੱਚ ਔਟੋਮਨ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਟੁੱਟ ਜਾਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹੀ ਗੱਲ ਸਚ ਸਾਬਤ ਹੋਵੇਗੀ।”

“ਠੀਕ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਜੋ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਤੁਰਕੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਰਾਜਦੂਤਾਂ ਰਾਹੀਂ ਯੂਰਪ ਦੀਆਂ ਸਹਿਯੋਗੀ ਤਾਕਤਾਂ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਖ੍ਰਿਸਤੀ ਰਾਸ਼ਟਰਾਂ ਦੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਹੇਠ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਘਟਨਾ ਨੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਠੀਕ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ। ਜਦੋਂ ਇਹ ਗੱਲ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੋਈ, ਤਾਂ ਅਨੇਕਾਂ ਲੋਕ ਮਿਲਰ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸਹਿਕਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਅਪਣਾਏ ਗਏ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੀ ਸਹੀ ਹੋਣ ਬਾਰੇ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੋ ਗਏ, ਅਤੇ ਆਗਮਨ ਅੰਦੋਲਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਦਭੁੱਤ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਮਿਲੀ। ਵਿਦਵਾਨ ਅਤੇ ਮਾਣ-ਪਦ ਵਾਲੇ ਮਨੁੱਖ ਮਿਲਰ ਨਾਲ ਜੁੜ ਗਏ, ਦੋਵਾਂ ਉਸ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ 1840 ਤੋਂ 1844 ਤੱਕ ਇਹ ਕੰਮ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਫੈਲ ਗਿਆ।” *The Great Controversy*, 334, 335.

ਪਹਿਲਾ ਦੂਤ 1798 ਵਿੱਚ ਨਿਆਂ ਦੇ ਆਰੰਭ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਦਾ ਹੋਇਆ ਆਇਆ, ਪਰ ਇਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਇਸ ਧਾਰਨਾ ਉੱਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਸੀ ਕਿ ਵਿਲੀਅਮ ਮਿਲਰ ਦੀ ਇਹ ਪਹਿਚਾਣ ਸਹੀ ਸੀ ਕਿ ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦਿਨ ਇੱਕ ਵਰ੍ਹੇ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਸਿਧਾਂਤ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ “11 ਅਗਸਤ, 1840 ਨੂੰ” ਹੋਈ, ਅਤੇ ਪਹਿਲਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਸਮਰਥਿਤ ਹੋਇਆ। 1843 ਦੇ ਬਾਈਬਲੀ ਵਰ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹ ਦੇ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਣ ਨਾਲ, ਜੋ 1844 ਦੇ ਵਰ੍ਹੇ ਤੱਕ ਵਿਸਥਾਰਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਅਧਿਆਇ ਚੌਦਾਂ ਦਾ ਦੂਜਾ ਦੂਤ ਆਇਆ। 1844 ਦੀ ਬਸੰਤ ਰੁੱਤ ਵਿੱਚ ਉਸ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਅਸਫਲਤਾ ਨਾਲ, ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਨੇ ਮਿਲਰ ਦੇ ਇੱਕ ਦਿਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਰ੍ਹਾ ਮੰਨਣ ਦੇ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਬਾਈਬਲ ਦੀਆਂ ਧੀਆਂ ਬਣ ਗਈਆਂ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 1844 ਦੀ ਗਰਮੀ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਸਮਰਥਿਤ ਹੋਇਆ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਜੁੜ ਗਿਆ। 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਨੂੰ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੀ ਪੁਰਤੀ ਨਾਲ, ਤੀਜਾ ਦੂਤ ਆਪਣੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਸਮੇਤ ਆਇਆ।

1863 ਵਿੱਚ ਲਾਓਦੀਕੋਈ ਅਡਵੈਂਟਵਾਦ ਦੀ ਅਣਆਗਿਆਕਾਰੀ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਭਟਕਣ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਉਣ ਲਈ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਤੀਜੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਾ ਸ਼ਕਤੀਕਰਨ 11 ਸਤੰਬਰ, 2001 ਤੱਕ ਉਡੀਕ ਕਰੇਗਾ। ਤਿੰਨੇ ਹੀ ਸੰਦੇਸ਼ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਯਹੋਯਾਕੀਮ ਅਤੇ ਕੋਰਸ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦੇ ਆਗਮਨ ਦਾ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਉਸ ਦੇ ਸਮਰਥਨ-ਪ੍ਰਦਾਨ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਯਹੋਯਾਕੀਮ ਯਹੂਦਾਹ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਤਿੰਨ ਰਾਜਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਹਿਲਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਥਾਪਿ ਜਿਹੜੀਆਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ-ਸੰਬੰਧੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਉਹ, ਅਤੇ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੋਰਸ, ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸਮਰਥਨ-ਪ੍ਰਦਾਨ ਦੇ ਹੀ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹਨ, ਅਤੇ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦੇ ਆਗਮਨ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਯਹੋਯਾਕੀਮ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਾ ਆਗਮਨ ਮਨਸ਼ਹ ਸੀ, ਜੋ ਯਹੂਦਾਹ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਸੱਤ ਰਾਜਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਹਿਲਾ ਸੀ।

ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦੇ ਪੂਰੇ ਅਤੇ ਅੰਤਿਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੱਤ ਰਾਜੇ ਹੋਏ। ਉਹ ਸੱਤ ਰਾਜੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਗਤੀਸ਼ੀਲ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਇਤਿਹਾਸ ਜਿਸ ਦਾ ਉਹ 1798 ਤੋਂ 1844 ਤੱਕ ਪ੍ਰਤੀਕ ਸਨ। ਪਹਿਲਾ ਦੂਤ 1798 ਵਿੱਚ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਤੀਜਾ 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਨੂੰ ਆਇਆ। 1798 ਤੋਂ 1844 ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਪਹਿਲੇ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਦੂਤਾਂ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਹੈ। ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ 1844 ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ। ਜਦੋਂ ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਦਸਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦੀਆਂ ਸੱਤ ਗਰਜਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਅਰਥ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸੱਤ ਗਰਜਾਂ ਪਹਿਲੇ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਦੂਤਾਂ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਨੂੰ ਨਹੀਂ।

“ਯੂਹੰਨਾ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਉਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪ੍ਰਕਾਸ਼, ਜੋ ਸੱਤ ਗੱਜਣਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਰੂਪਰੇਖਾਤਮਕ ਵਰਣਨ ਸੀ ਜੋ ਪਹਿਲੇ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਦੂਤਾਂ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਘਟਿਤ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸਨ।”

The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 971.

ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਦਸਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦੀਆਂ ਸੱਤ ਗੱਜਣਾਂ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ, 11 ਅਗਸਤ 1840 ਨੂੰ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ-ਸੰਪੰਨਤਾ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ 22 ਅਕਤੂਬਰ 1844 ਦੀ ਮਹਾਨ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਤੱਕ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਉੱਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਤਥਾਪਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੇ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਦੂਤਾਂ ਦਾ ਸਾਰਾ ਇਤਿਹਾਸ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਸੱਤ ਗੱਜਣਾਂ ਦਾ ਸਧਾਰਣ ਲਾਗੂ ਅਰਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ 1798 ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ 22 ਅਕਤੂਬਰ 1844 ਤੱਕ ਦੇ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। 1798 ਤੋਂ ਮਹਾਨ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਤੱਕ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦੇ ਆਗਮਨ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ, ਪਹਿਲੇ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਦੂਤਾਂ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਹੈ, ਅਤੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਸੱਤ ਗੱਜਣਾਂ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਤੀਕਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸੱਤ ਗੱਜਣਾਂ ਦਾ ਪੂਰਵਰੂਪ ਯਹੂਦਾ ਦੇ ਆਖਰੀ ਸੱਤ ਰਾਜਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹਨਾਂ ਰਾਜਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਆਖਰੀ ਤਿੰਨ ਨਾ ਕੇਵਲ ਕ੍ਰਮਵਾਰ ਰਾਜਿਆਂ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਸਗੋਂ ਇਕੱਠੇ ਮਿਲ ਕੇ ਉਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹਨ ਜੋ ਪਹਿਲੇ, ਮੱਧਲੇ ਅਤੇ ਆਖਰੀ ਤੋਂ ਬਣਿਆ ਹੈ।

ਤਿੰਨ ਦੂਤਾਂ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ, ਪਹਿਲੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ 11 ਅਗਸਤ, 1840 ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਯਹੋਯਾਕੀਮ ਅਤੇ ਕੋਰਸ ਦੋਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਘਟਨਾ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਰੂਪ ਧਾਰਿਆ ਸੀ।

ਅਸੀਂ ਅਗਲੇ ਲੇਖ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਸੱਚਾਈਆਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਨੀ ਜਾਰੀ ਰੱਖਾਂਗੇ।

“ਕਠੋਰ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਹਰ ਇੱਕ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਵੱਲੋਂ ਅਤਿਅੰਤ ਮਾਣ ਨਾਲ ਸੰਭਾਲੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਮਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਬਚਨ ਵੱਲ ਭਗਤੀ-ਭਰੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਮੁੜੇ। ਜੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਆਗਿਆ ਮੰਨਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜੋੜ ਅਤੇ ਕਿਰਪਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਉਹ ਉਸ ਦੀ ਬਿਵਸਥਾ ਵਿੱਚੋਂ ਅਦਭੁਤ ਗੱਲਾਂ ਦੇਖਣਗੇ। ਮਹਾਨ ਸੱਚਾਈਆਂ, ਜੋ ਪੇਂਤਕੋਸਤ ਦੇ ਦਿਨ ਤੋਂ ਅਣਗੌਲੀਆਂ ਅਤੇ ਅਣਵੇਖੀਆਂ ਪਈਆਂ ਹਨ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਵਿੱਚੋਂ ਆਪਣੀ ਮੂਲ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਵਿੱਚ ਚਮਕਣਗੀਆਂ। ਜੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਰੱਖਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਉਹ ਸੱਚਾਈਆਂ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰੇਗਾ ਜੋ ਮਨ ਵਿੱਚੋਂ ਮੰਦ ਪੈ ਗਈਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਸੱਚਾਈਆਂ ਵੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰੇਗਾ ਜੋ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਵੀਆਂ ਹਨ। ਜੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਦਾ ਮਾਸ ਖਾਂਦੇ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਲਹੂ ਪੀਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਦਾਨੀਏਲ ਅਤੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਵਿੱਚੋਂ ਉਹ ਸੱਚਾਈ ਲਿਆਂਦੇਗੇ ਜੋ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਵੱਲੋਂ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਹੈ। ਉਹ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਕਿਰਿਆਸ਼ੀਲ ਕਰ ਦੇਣਗੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਬਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਹੋਣ ਉਹ

ਭੇਤ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਲਈ ਖੋਲ੍ਹੇ ਜਾਣਗੇ ਜੋ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਮਨਾਂ ਤੋਂ ਲੁਕਾਏ ਗਏ ਹਨ। ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਦੀਆਂ ਮੂਰਖ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨੀਆਂ ਨੂੰ ਲੱਜਿਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਅਤੇ ਸੰਸਾਰ ਦੀਆਂ ਕਮਜ਼ੋਰ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਬਲਵਾਨਾਂ ਨੂੰ ਲੱਜਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਚੁਣਿਆ ਹੈ।”

“ਬਾਈਬਲ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਸਕੂਲਾਂ ਵਿੱਚ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਦਬਾ ਕੇ ਨਹੀਂ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਬਾਈਬਲ ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਆ ਦੀ ਬੁਨਿਆਦ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵ-ਵਸਤੂ ਬਣਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਜੀਉਂਦੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਬਾਰੇ ਹੁਣ ਉਸਤੋਂ ਕਾਫ਼ੀ ਵੱਧ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਜਿੰਨਾ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਣਦੇ ਸੀ, ਪਰ ਅਜੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਹੋਰ ਸਿੱਖਣਾ ਬਾਕੀ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਜੀਉਂਦੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਹਰ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾ, ਅੰਤਿਮ, ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਤਦ ਹੀ ਸੱਚੀ ਆਤਮਿਕ ਵਾਧਾ ਦੇਖੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਸਿਹਤਮੰਦ ਧਾਰਮਿਕ ਚਰਿੱਤਰ ਵਿਕਸਿਤ ਕਰਨਗੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਦਾ ਮਾਸ ਖਾਂਦੇ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਲਹੂ ਪੀਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਜੇ ਆਤਮਾ ਦੀ ਸਿਹਤ ਉੱਤੇ ਨਿਗਰਾਨੀ ਨਾ ਰੱਖੀ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਪਾਲਣਾ-ਪੋਸ਼ਣਾ ਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਖ਼ਰਾਬ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜੇਤ ਦੇ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਬਣੇ ਰਹੋ। ਬਾਈਬਲ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰੋ। ਜੇ ਲੋਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗਤਾ ਨਾਲ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦਿਤ ਹੋਣਗੇ। ਉਹ ਜੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗ ਕੰਮ ਨੂੰ ਬਿਨਾ ਪ੍ਰਤਿਫਲ ਦੇ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਦਿੰਦਾ, ਆਪਣੀ ਨਿਸ਼ਠਾ ਅਤੇ ਸਚਾਈ ਦੇ ਹਰ ਕੰਮ ਉੱਤੇ ਆਪਣੇ ਖਿਆਰ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਚਿੰਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੁਕੁਟ ਧਾਰੇਗਾ।” Review and Herald, August 17, 1897.